

N:o 32.

Ank. till Riksd. Kansli den 11 Febr. 1867, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning af verkställd granskning af Riksdagens Justitie-ombudsmans embetsförvaltning.

Sedan begge Kamrarne till Lag-Utskottet remitterat Riksdagens Justitie-ombudsmans genom trycket offentliggjorda embetsberättelse för tiden från sistlidna riksdags början, och Justitie-ombudsmannen till Utskottet öfverlemnade sina embetsdiarier och registratur för samma tid, har Utskottet, enligt föreskriften i 42 § Riksdags-ordningen, granskat nämnda handlingar och får härmed vördsamt afgifva det i samma grundlagsbud påkallade utlåtande.

Då föga mer än ett år förflutit, sedan den af Justitie ombudsmannen sist afgifna embetsberättelse för Riksdagen framlades, ligger det i sakens natur, att icke något i väsendtlig mån från hans nästföregående redogörelse afvikande omdöme om lagskipningens tillstånd kan i den nu afgifna vara till finnandes.

Den ökade erfarenhet, som vunnits i afseende på tillämpningen af de mera omfattande nya lagar, hvilka under de sednaste åren trädt i verksamhet, såsom strafflagen och konkurslagen, har emedlertid gifvit Justitie-ombudsmannen anledning till en framställning rörande rätta tolkningen af åtskilliga bestämmelser, som synta hafva framkallat tvifvelsmål och osäkerhet i tillämpningen; dervid Justitie-ombudsmannen dels framhållit behöfligheten för lappmarkstingslagen af någon författning, som för dem ej mindre stadgade längre fatalietid i de fall, der konkurslagens tidsbestämningar i fråga om delgifning af ansökning om galdenärs försättande i konkurstillstånd m. m. visat sig, i anseende till befolkningens kringirrande lefnadsätt och de bristfälliga kommunikationsanstalterna, omöjliga att efterleva, än äfven, med anledning af de kostnader urtima ting i dessa orter förorsaka, medgäfvit, att, då konkursmål skall af Rätten handläggas, sådant alltid

bör ske å lagtima ting, derest icke urtima ting uttryckligen begäres och för kostnaden ställes antaglig säkerhet; dels ock sökt ådagalägga behovet deraf, att, i öfverensstämmelse med hvad i Norge är förhållandet, landtdomaren alltid må hafva en ställföreträdare (i Norge kallad fullmäktig) utrustad med behörighet att å embetets vägnar handlägga extrajudiciela angelägenheter, såsom intecknings-, förmynderskaps- m. fl. ärenden, äfvensom de förberedande åtgärderna i konkurs-mål, enär dessa ärenden sannolikt komma att ökas i mängd, helst om, såsom snart torde vara att förvänta, s. k. hypoteksböckers upprättande och förande påbjudes. Men till någon förändring i lagstiftningen har Justitie-ombudsmannen icke denna gång framlagt något nytt förslag utan endast hänvisat till några äldre, af honom i sådant hänseende väckta frågor, hvilka han anser icke ännu hafva erhållit sin lösning. Beträffande dessa förbehåller sig Utskottet att framdeles få afgifva yttrande i sammanhang med de från Kamrarne till Utskottet remitterade frågor, som dermed hafva gemenskap.

Justitie-ombudsmannens diarier och registratur utvisa, att ingen, som påkallat hans bistånd och haft verkligt skäl till klagan, lemnats utan hjälp; och redogörelsen för Justitie-ombudsmannens embetsresor ådagalägger den omsorg, hvarmed han aktgifvit uppå och förskaffat sig kannedom om alla de förhållanden, som falla inom det vidsträckta omfånget för hans väktarekall.

Utskottet anser sig alltså ega fullt skäl till det förklarande, att Justitie-ombudsmannen fortfarande genom nit, oväld och skicklighet motsvarat Riksdagens förtroende.

Stockholm den 6 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.
